

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 117.808 van 1 april 2003
in de zaak A. 134.400/XIV-14.305**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. VAN VRECKOM,
 kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
 Rue Saint-André 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazachse nationaliteit, op 21 maart 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 maart 2003 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 24 maart 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 24 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 2003, om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het anders luidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. Overwegende dat de verzoekende partij op 23 juli 2000 met haar echtgenoot in België is aangekomen en zich op 24 juli 2000 vluchteling heeft verklaard; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 7 augustus 2000 heeft beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten; dat de commissaris-generaal deze beslissing op 13 juli 2001 heeft bevestigd; dat de verzoekende partij deze laatste beslissing niet heeft aangevochten;

1.2. Overwegende dat de verzoekende partij op 20 september 2001 bij de burgemeester van Wevelgem een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken met een beslissing van 6 februari 2002 de verzoekende partij heeft gemachtigd tot voorlopig verblijf gedurende 12 maanden; dat ondertussen het aanvankelijk op 7 augustus 2000 gegeven bevel om het grondgebied te verlaten meermaals “verlengd” werd;

1.3. Overwegende dat de echtgenoot van de verzoekende partij op 22 juni 2002 is overleden;

1.4. Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken op 4 maart 2003 aan de verzoekende partij een bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Overwegende dat betrokkene haar asielaanvraag werd afgewezen door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf, genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17/07/2001 en kennis gegeven op 17/09/2001.

Overwegende dat de reden waarvoor zij gemachtigd werd in het Rijk te verblijven, namelijk de medische problematiek van haar echtgenoot, niet langer van toepassing is.

Overwegende dat de betrokkene slechts tijdelijk en in dit specifieke kader tot het verblijf in het Rijk werd toegelaten.

Overwegende dat betrokkene geen andere elementen aanhaalt in haar aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9.3. van de wet van 15/12/1980.

Overwegende dat betrokkene aan geen enkele voorwaarde voldoet die gesteld werden in onze brief van 06/02/2002.

Overwegende dat de geldigheidstermijn van het aan betrokkene afgegeven “Bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister - tijdelijk verblijf - medische redenen” ondertussen vervallen is en er geen reden bestaat om deze toelating te verlengen.

In uitvoering van artikel 26 bis, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993, wordt aan haar bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen.”.

2. De ontvankelijkheid

2.1. Overwegende dat uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken aan de verzoekende partij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven in het kader van de behandeling van haar asielaanvraag; dat de verzoekende partij geen annulatieberoep heeft ingesteld tegen de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal;

Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken de bevestigende beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten op 24 september 2001 en op 17 oktober 2001 telkens heeft “verlengd”, respectievelijk tot 6 oktober 2001 en tot 6 november 2001;

2.2. Overwegende dat dat zich de vraag stelt of de verzoekende partij belang heeft bij de huidige vordering tot schorsing van de beslissing van 4 maart 2003, rekening gehouden met het feit dat in het kader van de asielaanvraag reeds een bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven dat niet werd aangevochten;

Overwegende dat in de omstandigheden eigen aan de zaak en bestaande in het meermaals “verlengen” van het oorspronkelijk op 7 augustus 2000 gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, in de huidige stand van het geding niet zonder meer kan worden aangenomen dat voormeld bevel nog uitvoerbaar is; dat de minister van Binnenlandse Zaken het prima facie zelf heeft nodig geacht om met de thans bestreden beslissing een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven na de vroeger meermaals “verlengde” bevelen die werden gevolgd door een beslissing van machtiging tot tijdelijk verblijf op 6 februari 2002; dat derhalve niet zonder meer kan worden aangenomen dat de schorsing van de thans bestreden beslissing geen nuttig effect kan ressorderen; dat daarom in de huidige stand van het geding aan de verzoekende partij het belang bij haar vordering niet kan worden ontzegd;

3. Ten gronde

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel opwerpt een “manifest gebrek aan motivering, inadequate motivering en kennelijke beoordelingsfout, wat een schending uitmaakt van de artikelen 9, alinea 3, 13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in combinatie met een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 (lees: “29”) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”; dat de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij tot verblijf in het Rijk werd gemachtigd omwille van de medische problematiek van haar echtgenoot en dat de verzoekende partij geen andere elementen heeft aangehaald in haar verzoek tot regularisatie; dat de verzoekende partij nochtans in het schrijven van haar raadsman van 8 maart 2002 het feit heeft aangehaald dat haar dochter in de Vrije Basisschool van Wevelgem school liep en er werd geprezen om haar uitstekende resultaten en de uitstekende integratie van de hele familie; dat in de beslissing van machtiging tot tijdelijk verblijf van 6 februari 2002 niet is aangegeven dat enkel de medische problematiek van de echtgenoot van de verzoekende partij de reden van die machtiging vormde; dat de raadsman van de verzoekende partij bij schrijven van 10 juni 2002 aan de minister van Binnenlandse Zaken heeft laten weten dat de in de beslissing van 6 februari 2002 opgenomen voorwaarden niet realistisch zijn; dat de verzoekende partij wel ernstige pogingen heeft gedaan om werk te vinden, hetgeen blijkt uit de gegevens die haar raadsman tijdig aan de minister van Binnenlandse Zaken heeft meegedeeld; dat niet blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken kennis heeft genomen van al die elementen laat staan dat hij heeft verantwoord waarom zij niet in aanmerking worden genomen;

3.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij onder meer de schending van de formele motiveringsplicht opwerpt; dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van de verzoekende partij tot machtiging voor tijdelijk verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet niet enkel op de medische toestand van haar echtgenoot was gesteund, maar ook op het feit dat de oudste dochter in de Vrije Basisschool van Wevelgem school liep, perfect Nederlands spreekt en evenals de rest van de familie uitstekend is geïntegreerd; dat in de bestreden beslissing derhalve ten

onrechte wordt overwogen dat de verzoekende partij geen andere redenen aanhaalt in de aanvraag tot regularisatie dan de medische toestand van haar echtgenoot, zodat zij op een feitelijk onjuist gegeven is gesteund; dat dit volstaat om prima facie de schending van de formele motiveringsplicht vast te stellen; dat het middel in die mate ernstig is;

3.2. Overwegende dat, wat het aangevoerde nadeel betreft, in de gegeven omstandigheden kan worden aangenomen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, waardoor de verzoekende partij het graf van haar vorig jaar overleden echtgenoot niet meer zal kunnen bezoeken en het oudste kind niet verder school zal kunnen lopen in zijn vertrouwde omgeving, inderdaad een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in beginsel binnen de 15 dagen na de betekening van de bestreden beslissing, die volgens de niet betwiste gegevens is gebeurd op 17 maart 2003, het grondgebied zal moeten verlaten; dat de verzoekende partij met de door haar gegeven uiteenzetting voldoende in concreto aantoonst dat de uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is;

4. Overwegende dat is voldaan aan alle voorwaarden, gesteld door artikel 17, § 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen.

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op één april
tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.